

vraagstuk van den Doop gehandeld werd en waarin verder allerlei beschouwingen voorkomen over geloovig en ongeloovig, wedergeboren, rein, onrein, enz. enz. De classis bleef het antwoord op dit stuk niet schuldig, totdat Ds. Ridderus aanbood schriftelijk met De Herder te onderhandelen, wat de classis aannam. Tevens werd door dit kerkelijk college aan De Herder aangezegd dat hij, zoolang de zaak hangende was, zijn particulier gevoelen niet op den preekstoel brengen mocht. Daar het Avondmaal aanstaande was, vroeg de kerkeraad, dat dit op de gewone wijze plaats zou hebben. Ook werd gevraagd, hoe het nu stond met het doopen van kinderen. Het bleek dat er op het oogenblik één kind was, dat De Herder weigerde te doopen. Hij gaf zijn voornemen te kennen om bij de ouders te komen om hen te onderwijzen en dan den volgenden Zondag het kind te doopen. In deze vergadering heeft toen de classis aan De Herder het verzoek van den kerkeraad en den last om het Avondmaal op de gewone wijze te bedienen bekend gemaakt. De Herder vroeg een paar weken uitstel, wat geweigerd werd.

De toon wordt scherper. Aan De Herder werd aangezegd, dat hij in zake Doop en Avondmaal niets zonder medewerking van den kerkeraad doen mocht; het bewuste kind zou hij den eerstvolgenden Zondag doopen moeten. Hij maakte bezwaar. De classis nam nu het besluit, dat zoo De Herder den volgenden Zondag niet wilde doopen, de classis dan een ander stellen zou. De Herder antwoordde, dat de classis doen moest wat zij voor den Hemel verantwoorden kon.

In de gewone classicale vergadering van 23 September 1670 werd de kerkeraad binnen geroepen en maakte deze bekend, dat het bewuste kind niet gedoopt was en dat De Herder geen afkondiging van het Avondmaal gedaan, niet over zijne bijzondere opvattingen gepreekt, maar medegedeeld had, dat hij van plan was bij zijne opvatting der Sacramenten te blijven. Zelf deelde hij mede, dat hij de ouders van het te doopen kind onderzocht had, maar geen van beide gevonden in zulk een staat, dat het doopen gerechtvaardigd zijn zou. Hij hield daarna een lang betoog over den bedorven staat der kerk in het algemeen, „taxerende ook in het bysonder het ergerlick leven van veel predicanten, van hare vrouwen, huyshoudingh, klederen etc., de slappigheyt van de classicale ende synodale regeeringh etc.” Verder deelde De Her-